

כל ימיה היתה מטי אלפרין רחכת -

בגיל 44, אחרי שבנה נפל עברה את

הבגרות, ובגיל 47 הפכה פסלת וציירת

ציירת המתנים

אנשי יחידת התותחנים התפלאו מאד כאשר קיבלו את הידיעה כי הפסל שי ביקשו ממטי כבר מוכן, פחות משבוע אחר רי שהביעו את המישאלה. "מאו הפסל נמצא בתותחנים וגודד מסוללה לסוללה. זה יהיה הנצח שהשאיר אחריו אברהם. בני, אמרתי למפקדי היחידה כשבאו לקחת את הפסל ממני" מספרת מטי.

השמועות אודות הפסלת החדשה עברו באשדוד במהירות. "יום אחד" סיפרה מטי, בעלת שיערה השיבה והחיוך התמירי, "פגש אותי ראש העיר, צבי צילקר. צריך לעשות פסל לזכר הנופלים מבני אשדוד" אמר לי, "מה דעתך על זה?" כשחזרתי הביתה, כבר היתה לי דיעה.

"הידיים של אברהם"
מטי ליד פסל שיצרה לאחר נפילת בנה אברהם. הפסל הוא זוג ידיים אחוזות בפגיונותיהן. "כשיצאתי את הפסל" מספרת מטי, "ראיתי שפיתאום יוצאות לי מתחת לידיים ידיו של בני, הכל - הגידים השרירים האצבעות. זה היה מדהים ומפחיד."

דמותו של אברהם חזרה, ולא הרפתה ממני. ידעתי שאעשה משהו גדול. ושוב החלו לעבור עלי ימים ולילות ארוכים עם מסיי כה ומבער, וחתיכות אינסופיות של ברזל. ביום השנה למותו של אברהם נחשף הפסל, והוצב באחת הכיכרות המרכזיות של אשדוד. הנר קראתי לו, גריהתמיד של אברהם ושל כל הנופלים.

אך ימיה של מטי לא עברו רק בבית המלאכה. ביחידות התותחנים בסיני הכירו כולם את "המאמצת של התותחנים", והכל העריכו את האשה שנטלה תחת חסותה את הגדוד שבו שירת ונפל בנה. "כשמעתי שהתחילה מילחמה, בערב יום הכיפורים לפני שלוש שנים, ידעתי שאני צריכה להי יות בסיני, עם כל הילדים שלי" מספרת מטי. תוך שעות אחדות מילאה את מכונית הפלימוט שלה במצרכים שונים ומגוונים.

תוך שטח סוריה. כשחזרה לקושטא, התברר לה שהוריה כבר עלו לארץ לאחר שהשיגו אישור רישמי מהשילטונות. שנים אחדות עבדה כדוגמנית בית מבוקשת ומצליחה בתור כיה. תוך כדי עבודתה המיידה עם אשת הקונסול הסיני בקושטא, ובעזרתה תכננה תחבולה, שתאפשר לה להגיע לארץ ולע- קוף את הרשימה השחורה התורכית. שי שמה היה כלול בה.

"לפני שהשגריר הסיני עמד לעזוב את תורכיה, הפכתי באופן רישמי המטפלת של בתו" נזכרת מטי. "יחד איתם, כצוות דיפלומטי, הצלחתי לעזוב את תורכיה ו- להגיע לסין. שם החלפתי דרכון, שכן בדרכוני היה כתוב שאינני יכולה להיכנס לפלסטינה. נסעתי לאיטליה, ומשם, דרך קפריסין, הגעתי לארץ, לבית הורי בנהריה."

"טונה של ציוד" כהגדרתה, ומיהרה לדי- הור בכבישי הדרום בעיקבות יחידתו של בנה שנפל.

לפלסטינה

דרך סין

ת ורדות חייה של מטי אלפרין רצופים הרפתקות מן הסוג שעברה במלחמת יום הכיפורים. היא נולדה בתורכיה ב- 1929, ומילדותה חונכה שעליה להגיע ו- לחיות בארץ-ישראל. הניסיון הראשון שלה להגיע בארץ, היה ב- 1945. לאחר מסע ארוך, עם חבריה אנשי תנועת ביתר בתורכיה, היא נתפסה ליד תחנת גבול ב-

הנר
מטי ליד פיסלה "הנר", שנחשף ביום השנה הראשון לנפילת בנה במלחמת ההתשה. הפסל מוצב באחת הכיכרות המרכזיות באשדוד, עיר מגוריה.

הרחכת
מטי אלפרין בבית המלאכה המישפחתי לעבודות ריתוך ופחחות, כשהיא חובשת מסיכה ואוחזת בידה מבער, תוך כדי עבודה על פסל חדש. לדבריה, היא עובדת על פסלים בשיטה שכמעט אינה נהוגה בארץ. היא מרחכת פיסות קטנות של ברזל ונחושת, כשהיא עובדת ימים ולילות, ומרכיבה מהן את יצירותיה.

בקיבוץ חולדה, שם השתקעה חודשים אחדים אחרי שהגיעה לארץ, נישאה לבע- לה הראשון, זאב ישראלוביץ. אחרי שי נולדו לה שני בנים, אברהם ואדי, נפטר זאב מהתקליב פתאומי. "באותו זמן כבר גרנו בעפולה. אז עוד הייתי פחדנית וג- לותית, וחששתי משמירות-הלילה בקיבו- צו של זאב, חולדה" מספרת מטי. "את בעלי הנוכחי, יהודה, הכרתי באוטובוס ב- נהריה. באותה תקופה גרתי סמוך להורי, בכורדני, ליד נהריה. הנהרינים לוקחים איתם לכל מקום את האופניים שלהם. באותו יום מישו רוקן לי את האוויר מהי גלגלים, וכשרציתי להעלות את האופניים על האוטובוס לנסוע הביתה, עזר לי בכך גבר נחמד ומצחיק.

"הוא ביקש להכיר אותי ולהפגש איתי, אבל אמרתי לו בצחוק: קודם נתחתן ו- אחריכך תתחיל עם כל השטויות שלך". הוא לקח את זה ברצינות, למרות שי ניראה בעל חוש-הומור מפותח, ואחרי שלושה ימים התחתנו ברבנות בחיפה.

"יהודה היה ימאי, איך מורידים זאבים אל החוף? בשקט, כמעט בסוד רכשתי, בעזרת כספים שגייסתי מכל מיני מקומות, בית-מלאכה לעבודות ריתוך ופחחות. כשי חזר מאחת ההפלגות, אמרתי לו: אתה נשאר מותק, והוא נשאר, והפך במשך הזמן עכבר-יבשה.

"למעשה, בהתחלה אני הייתי מנהלת העבודות. קיבלנו באותה שנה, מיכרו גדול לרצף את הרציפים בנמל חיפה.

"בתחילת שנות השישים העברנו את העבודה לדרום. גרנו באילת, וקיבלנו מכרו לבצע את כל עבודות הריתוך וה- (המשך בעמוד 38)

מטי ליד פיסלה "הנר", שנחשף ביום השנה הראשון לנפילת בנה במלחמת ההתשה. הפסל מוצב באחת הכיכרות המרכזיות באשדוד, עיר מגוריה.

מתמונותיה של מטי אלפרין, עורר תגובות שונות בקהל שבא לטכסי-הפתחה של תערוכתה הראשונה באשדוד. בחמונות שמציירת מטי בולטות דמויות מפלצתיות של שטנים ודרקונים יורקי-אש.

המוות הזועק